

Arrest

nr. 243 897 van 10 november 2020
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. GYSELEN
Henri Jasparlaan 109
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 7 mei 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 1 april 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 mei 2020 met referentnummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 september 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. GYSELEN en van attaché B. VANDENHAUTE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten, dient een verzoek om internationale bescherming in op 21 oktober 2019.

1.2. Op 27 september 2019 wordt verzoeker gehoord door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'het CGVS'), bijgestaan door een tolk die het Spaans machtig is en in aanwezigheid van zijn advocaat.

1.3. Op 1 april 2020 neemt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de El Salvadoraanse nationaliteit te bezitten en geboren te zijn op 27/10/1969 in Usulután. U bent niet gehuwd en heeft een dochter J. A. van 24 jaar oud. Met haar moeder heeft u al jaren geen contact meer. U bent de oudste van vijf kinderen. Uw twee jongere zussen, A. V. M. L. (O.V. nummer X, CG X) en V. P. D. L. A. (O.V. X, CG X), verblijven legaal in België. Uw twee broers wonen in San Salvador. U was nooit politiek actief en kende geen problemen met uw autoriteiten. U woonde voor uw vertrek uit El Salvador samen met uw ouders, uw dochter, de drie dochters van uw zus P. (N., M. en K.) en uw broer R. A. in C. P. L. E., passaje 14 de Julio, colonia Z.I, municipio M. (San Salvador). In de nabijheid van uw woning lag er een verkaveling waar leden van de Mara 18 woonden. U werkte samen met uw vader als verkoper van stoffen. U kende vóór september 2018 geen problemen in uw land. In de eerste week van september 2018 zag u vanuit het raam van uw woning hoe twee soldaten drie maras achterna liepen. U had de maras nooit eerder gezien in uw wijk. U sloot onmiddellijk uw voordeur omdat u uw moeder, uw dochter Jennifer en uw drie nichtjes die op dat moment thuis waren, wilde beschermen. De soldaten slaagden erin om twee van de drie maras op te pakken. Een derde mara, M. genaamd, kreeg hulp van uw buurman A. waardoor hij uit de handen van de soldaten kon blijven. Drie dagen na de achtervolging werden de twee opgepakte maras vrijgelaten. Kort na de achtervolging begonnen voor u de problemen. Mario die actief was bij Mara 18 begon u lastig te vallen. Omdat u hem geen hulp had geboden en tijdens de achtervolging de deur van uw woning had gesloten verdacht hij u van samenwerking met de rivaliserende Mara Salvatrucha (MS). Verschillende burens in uw wijk werkten samen met Mara 18. 's Nachts begon Mario met zijn kompanen rond uw huis te hangen. Vanuit uw raam hoorde u hoe Mario met zijn kompanen plannen smeedde om u uit het huis te halen. Tussen oktober 2018 en uw vertrek uit El Salvador op 23/12/2018 kwamen maras meerdere keren per week 's avonds laat op de deur van uw woning kloppen. Zij wilden de deur inbeuken en via het dak jullie woning binnendringen. U kon niet meer slapen en had schrik voor u en uw familieleden. Omwille van deze problemen begaf u zich in deze periode enkel nog overdag buiten uw huis. U ging niet naar de politie uit schrik voor represailles. U contacteerde uw zus M. L. die uw vertrek naar België begon te regelen. Eind oktober 2018 regelde u de formaliteiten voor uw paspoort. Op 15/11/2018 boekte u een vlucht naar België. Uiteindelijk verliet u op 23/12/2018 per vliegtuig en in het bezit van uw paspoort uw land van herkomst en reisde u via Madrid naar België, waar u de volgende dag aankwam. Op 23/01/2019 diende u een verzoek om internationale bescherming in. In januari 2019 kwamen maras bij het ouderlijk huis naar u vragen. Sindsdien hebben uw familieleden geen problemen meer gekend. Uw nicht V. V. K. E. (O.V.8.932.954) vertrok op 30/09/2019 naar België en diende op 21/10/2019 in België een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van uw verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: uw paspoort, uw identiteitskaart, uw geboorteakte en kopieën van uw arbeidskaart, sociale zekerheidskaart, fiscale identiteitskaart en attesten van uw werk bij de firma Siman in 2017 als verkoper van huishoudproducten neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, dient vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van een ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Ten eerste maakte u geen gegronde vrees aannemelijk die verband houdt met één van de criteria zoals bepaald in de vluchtelingenconventie **die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren ten gevolge van hun ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een sociale groep of politieke overtuiging.**

U verklaarde uw land te hebben verlaten nadat u problemen kreeg met leden van Mara 18 nadat u één van hen in september 2018 niet had geholpen (door het sluiten van uw voordeur) toen hij door soldaten achtervolgd werd. Hierdoor verdachten ze u ervan samen te werken met de rivaliserende Mara Salvatrucha (CGVS, p.7-8).

In uw geval kan een vrees als gevolg van deze gebeurtenis op zich niet volstaan om te besluiten dat er sprake is van een link met het **criterium 'politieke overtuiging'** van de Conventie. Op geen enkel ogenblik toonde u tijdens het persoonlijk onderhoud voor het CGVS van 27/09/2019 een link aan tussen uw problemen met maras en een toegeschreven politieke overtuiging. Evenmin kan een link worden vastgesteld tussen uw problemen en het behoren tot een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. De door u aangehaalde feiten zijn gemeenrechtelijk van aard en vallen bijgevolg buiten het toepassingsgebied van de Vluchtelingenconventie.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook een **subsidiäre beschermingsstatus** toegekend worden wanneer er een reëel risico bestaat dat hij bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld zal worden aan foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing zoals bepaald in **artikel 48/4, §2 onder b** van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uw verklaringen verschillende elementen bevatten die de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig op de helling plaatsen.

Ten eerste is het uitermate merkwaardig dat u en uw nichtje V. V. K. E. (O.V.8.932.954) met wie u tot aan uw vertrek uit El Salvador onder één dak leefde, zich op verschillende elementen in jullie asielrelaas tegenspraken. De notities van het persoonlijk onderhoud van uw nicht van 03/03/2020 werden toegevoegd aan het administratief dossier.

Zo spraken u en uw nicht zich tegen aangaande de problemen die u na de achtervolging van de maras zou hebben ondervonden. U verklaarde dat maras vanaf oktober 2018 tot aan uw vertrek uit El Salvador op 23/12/2018 bijna dagelijks 's avonds laat op uw deur kwamen kloppen (CGVS, p.8); vanuit uw raam hoorde u hoe ze plannen maakten om het raam te beschieten en u uit het huis te halen (CGVS, p.8; p.15-16 en vragenlijst DVZ). U voegde eraan toe dat op een avond 10 tot 12 keer op uw deur werd geklopt en toen ze de deur niet open kregen maras via het dak wilden binnenkomen. U en uw familie konden hierdoor niet slapen want maras hielden niet op (CGVS, p.9).

Uw nicht V. V. K. E. gaf een andere versie van uw problemen met de maras. Zij haalde aan dat maras zich sinds u getuige was van een achtervolging verzamelden in de buurt van jullie woning om te zien of u er was en u hen hoorde praten dat ze u uit het huis wilden halen (CGVS, p.9-11). Uw nicht zei uitdrukkelijk dat maras nooit kwamen aanbellen of aankloppen bij de woning toen zij er nog woonde (CGVS, p.10). Na confrontatie, wijzigde zij haar verklaringen en beweerde plots dat maras wel kwamen aankloppen (CGVS, p.11). Gevraagd naar de reden waarom zij haar verklaringen wijzigde, antwoordde zij het volgende: "Omdat ik sliep, ik sliep bij het raam bij mij thuis en dus zover ik weet is er niets gebeurd." (CGVS, p.11). Ze voegde er in dit verband aan toe het geklop niet gehoord te hebben omdat zij sliep (CGVS, p.11). Bovenstaande discrepantie tussen jullie verklaringen is opmerkelijk en zet de geloofwaardigheid van uw problemen met maras sterk op de helling.

Wat er ook van moge zijn, indien leden van Mara 18 u daadwerkelijk verdachten van samenwerking met de rivaliserende Mara MS kan toch verondersteld worden dat u en uw familieleden intensief door hen gevisieerd zouden zijn. Uit uw verklaringen blijkt dat uw familieleden sinds het voorval hun dagelijkse activiteiten voorzetten. U haalde in dit verband aan dat een week na uw vertrek uit El Salvador maras langskwamen maar sindsdien hebben uw familieleden hierdoor geen problemen meer gekend (CGVS, p.7; p.18). Uw vader ging werken, uw nichten gingen naar school en uw dochter studeerde (CGVS, p.16). Tevens blijkt uit uw verklaringen dat u tot aan uw vertrek uit El Salvador thuis bleef wonen en overdag naar buiten ging. Bovenvermelde handelingen vallen moeilijk te rijmen met iemand die verklaart een vrees voor zijn leven te moeten koesteren (CGVS, p.16).

Uw verklaring in dit verband als zou de eigenaar van uw woning de maras goed kennen en zij waarschijnlijk uit respect voor haar niets meer (dan hetgeen u verklaarde) hebben gedaan is opmerkelijk (CGVS, p.16). Bovenvermelde verklaring zet de geloofwaardigheid van de ernst van uw problemen met maras op de helling.

De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde problemen komt verder in het gedrang door het feit dat u weinig haast kende om uw land te verlaten. Uit uw verklaringen blijkt dat u reeds in oktober 2018 uw zus in België contacteerde, op 15/11/2018 een vlucht boekte en pas op 23/12/2018 uit El Salvador bent vertrokken (CGVS, p.8; p.15). Als reden voor uw laattijdig vertrek haalde u economische redenen aan (CGVS, p.16). Bij bovenstaande dient te worden opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat verschillende familieleden in andere regio's in El Salvador woonden (CGVS, p.16 en p.18). Rekening houdend hiermee dringt de vraag zich op waarom u gezien de door u geschetste problemen zich niet (tijdelijk) elders heeft gevestigd om de problemen met de maras die zich ophielden rond uw woning te ontlopen. Hiernaar gevraagd, beweerde u twee nachten bij een tante te zijn ingetrokken maar er niet kon blijven omdat zij zelf schrik had voor haar leven. Bovenvermelde verklaring betreft louter een blote bewering die u niet kan hardmaken (CGVS, p.16). U haalt nergens aan dat u nog op andere wijze via verschillende familieleden getracht om uw lokale problemen te vermijden.

Uit bovenstaande dient geconcludeerd te worden dat u onvoldoende heeft aangetoond dat er zwaarwegende redenen bestaan om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou oplopen in de zin van de artikel 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, 2009 en HvJ, C-277/11, M.M. t. Ireland, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, Saadi t. Italië, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, NA t. Verenigd Koninkrijk, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

*Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggedleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.*

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele

bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot dient te worden opgemerkt dat overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) en de **“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador” van maart 2016** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegerelateerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenrechtelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard. Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Volledigheidshalve dient te worden opgemerkt dat het loutere feit dat uw zussen V. A., M. L. (O.V.7583368) en V. P. D. L. A. (O.V.8478937) respectievelijk in 2015 en 2018 in België internationale bescherming hebben verkregen u niet automatisch recht geeft op een internationale beschermingsstatus daar u geen concrete elementen aanbrengt waaruit zou blijken dat er omwille van uw familieband een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade in uw hoofde zou bestaan. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers op individuele basis te worden beoordeeld, waarbij wordt rekening gehouden met de persoon van de verzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de algemene situatie in het land van herkomst op het ogenblik van de beslissing aangaande het verzoek om internationale bescherming. Noch de Conventie van Genève, noch de Europese regelgeving (zie HvJ, 4 oktober 2018, zaak C-652/16) noch de Belgische wetgeving verplichten de Belgische asielinstanties om een internationale beschermingsstatus toe te kennen aan een familielid van een begunstigde van internationale bescherming louter op basis van zijn

familieband met deze persoon. In haar arrest van 4 oktober 2018, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie herhaald en benadrukt dat de richtlijn 2011/95/EU, zogenaamd 'Kwalificatie (herschikking)' de toekenning van internationale bescherming uitdrukkelijk voorbehoudt aan personen bedoeld in de richtlijn : de personen die een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging hebben en de personen die een persoonlijk reëel risico op ernstige schade lopen. Dit is niet het geval wat u betreft, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Uit uw verklaringen blijkt dat u voor september 2018 in El Salvador nooit problemen heeft ondervonden (CGVS, p.6).

Het verzoek om internationale bescherming van uw nicht V. V. K. E. (O.V. 8.932.954) tenslotte werd eveneens door het CGVS geweigerd.

De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De documenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, het feit dat u belastingen betaalde en in 2017 werkte voor de firma Siman, elementen die hier niet ter discussie staan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van artikel 1 van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen van 28 juli 1951, artikel 3 van het Verdrag voor de bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna EVRM); artikelen 48, 48/2, 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, en 48/7 en 62 van de Vreemdelingenwet; artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, van redelijkheid en zorgvuldigheid en het algemeen beginsel voor voorzichtigheid.

Verzoekende partij poogt eerst aan te tonen dat de asielmotieven van verzoeker verband houden met (toegeschreven) politieke overtuiging als grond van vervolging, en zodoende een band hebben met de Vluchtelingenconventie. Hij voert aan dat de georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador economische en territoriale macht trachten te verwerven, hetgeen een politiek gemotiveerde daad is en citeert de COI Focus "El Salvador: Situation sécuritaire" van 15 juli 2019. Verzoeker stelt dat het UNHCR eveneens van mening is dat de slachtoffers van georganiseerde misdaadgroepen in El Salvador kunnen vervolgd worden omwille van een (toegeschreven) politieke overtuiging en citeert uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016. Verzoekende partij stelt een risicoprofiel te bezitten, omdat hij een persoon is van wie men meent dat hij zich verzet tegen de regels en de autoriteit van een criminele bende, en citeert de "UNHCR Guidelines" waar deze stellen dat dit personen met dit profiel bescherming nodig kunnen hebben op basis van een (toegeschreven) politieke overtuiging of het behoren tot een bepaalde sociale groep. Vervolgens citeert verzoeker de "UNHCR Guidance note of refugee claims relating to victims of organised gangs" van 31 maart 2010 om te staven dat voor een persoon als verzoekende partij van wie men meent dat zij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, het behoren tot een sociale groep een mogelijke grond van vervolging kan zijn. Verzoeker stelt dat artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet eveneens een ruime interpretatie van het begrip "sociale groep" vooropstelt, citeert om dit te staven uit de parlementaire voorbereidingswerken betreffende dit artikel, en benadrukt dat in het betreffende artikel de bewoordingen "onder meer" op een niet-limitatieve opsomming duiden. Verzoekende partij concludeert: "In het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende (zie infra punt 3), is de grond van vervolging in hoofde die van de politieke overtuiging. Zo kan in de Salvadoraanse context de weigering hulp te bieden aan een bendelid gelden als een mening die kritisch is ten aanzien van de methoden en het beleid van de georganiseerde misdaadgroepen, die de de facto autoriteit uitoefenen. Deze mening kan aldus een politieke mening vormen in de zin van het Vluchtelingenverdrag. Dit is bij verzoekende partij duidelijk het geval, aangezien zij ten gevolge van haar weigering hulp te bieden aan een bendelid van de bende Barrio 18 er bovendien van verdacht werd te collaboreren met de rivaliserende bende MS-13. Zo wordt verzoekende partij aldus beschouwd door de bende Barrio 18 als een persoon met een afwijkende politieke mening.

In ondergeschikte orde is er in het geval van verzoekende partij, een persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, sprake van het behoren tot een sociale groep als grond van vervolging. Zo kunnen bepaalde handelingen of ervaringen uit het verleden, zoals de weigering om hulp te bieden aan een bendelid, gelden als onomkeerbaar en bovendien aanleiding geven tot een verdenking van collaboratie met een rivaliserende bende, hetgeen ze dus tot een gemeenschappelijke achtergrond maken die niet gewijzigd kan worden in de zin van artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het weigeren om hulp te bieden aan een bendelid of om met deze groep samen te werken is tevens een handeling die een uiting is van een geloof of een overtuiging dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkene dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, zoals geschreven staat in artikel 48/3, § 4, d), eerste streepje van de Vreemdelingenwet. Het gaat hier immers om de morele overtuiging dat men de wet dient na te leven en niet mag deelnemen aan criminele activiteiten. Tot slot kunnen personen die geweigerd hebben om hulp te bieden aan een bendelid of met deze bende samen te werken tevens een eigen identiteit hebben in de zin van artikel 48/3, § 4, d), tweede streepje van de Vreemdelingenwet, die als afwijkend wordt beschouwd in de Salvadoraanse context, waarbij het samenwerken met de bendes eerder de regel dan de uitzondering is. In ondergeschikte orde behoort verzoekende partij als persoon van wie men meent dat hij zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende aldus tot een specifieke sociale groep in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.”

Vervolgens gaat verzoekende partij in op de geloofwaardigheid van haar relaas. Verzoeker volhardt in zijn verklaringen en stelt dat zowel hij als zijn nicht K. E. V. V. afdoende verklaringen hebben gegeven voor de schijnbare tegenstrijdigheden die er tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS zijn gerezen. Betreffende zijn tijdstip van vertrek stelt hij pas in december 2018 te kunnen zijn vertrokken omwille van economische redenen en slechts twee nachten bij zijn tante te hebben kunnen verblijven omdat zijn tante voor haar leven vreesde, hetgeen hij reeds verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS. Het is dan ook ten onrechte dat verwerende partij stelt dat verzoeker zijn problemen met de bendeleden niet heeft trachten te ontlopen in afwachting van zijn vertrek uit het land. Verzoeker stelt nog: *“Tot slot dient te worden opgemerkt dat de verklaringen van verzoekende partij tevens gelezen dienen te worden in het kader van de algemene situatie in El Salvador voor personen met een gelijkaardig profiel als dat van verzoekende partij. Zelfs indien men zou aannemen, quod non, dat er twijfels zijn omtrent de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoekende partij, dan nog kunnen deze verklaringen, in samenhang gelezen met het principe van het voordeel van de twijfel, aanleiding geven tot het vaststaan van een gegronde vrees tot vervolging gezien het profiel van verzoekende partij en de algemene situatie in El Salvador.”*

Nadien stelt verzoeker dat, indien de Raad zou besluiten dat er twijfel is omtrent de geloofwaardigheid, het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd is, en citeert ze de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen, alsook enkele arresten van de Raad (nr. 22 144 van 28 januari 2009, nr. 16 891 van 2 oktober 2008, en nr. 891 van 2 oktober 2008). Verzoeker verwijst ook nog naar de volgende arresten van de Raad: nr. 28 972 van 23 juni 2009; nr. 18 937 van 20 november 2008; nr. 489 dd. 27 489 van 19 mei 2009) en stelt dat om te besluiten tot een nood aan bescherming het objectieve risico domineert over de verklaringen van de verzoeker die soms onduidelijk zijn op bepaalde aspecten in zijn aanvraag. Verzoekende partij gaat in op zijn risicoprofiel als persoon van wie men meent dat ze zich verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende, en benadrukt dat zij weigerde hulp te bieden aan een lid van Barrio 18, waardoor zij door deze bende verdacht werd van collaboratie met MS-13. Hij citeert uit de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 aangaande de persoonlijke en doelgerichte vervolging van personen van wie men meent dat zij zich verzetten tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende en stelt dat hij om deze reden tussen oktober 2018 en zijn vertrek uit land aan zijn woning belaagd werd door bendeleden.

Verzoeker besluit dat hij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging koestert omwille van, in hoofdorde, politieke overtuiging, en in ondergeschikte orde, het behoren tot een bepaalde sociale groep.

Vervolgens geeft verzoeker een theoretische uiteenzetting betreffende de subsidiaire beschermingsstatus. Hij stelt vanwege zijn vluchtrelaas een reëel risico op ernstige schade te lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, b). Betreffende het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) voert verzoeker aan dat de door verwerende partij gebruikte landeninformatie, met name de COI Focus *“El Salvador: situation sécuritaire”* en de *“UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador”* van maart 2016 niet eenstemmig

besluiten dat er in El Salvador geen sprake zou zijn van een binnenlands gewapend conflict van waaruit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld kan voortvloeien. Verzoeker citeert uit de COI Focus “*El Salvador: situation sécuritaire*” om te staven dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een binnenlands gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld. De beslissing is gebrekkig en lacunair daar zij deze elementen niet vermeldt. De motivering betreffende subsidiaire bescherming is allerminst uitvoerig en verwerende partij verklaart niet op afdoende wijze waarom het geweld in El Salvador niet als een binnenlands gewapend conflict kan beschouwd worden.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de vernietiging van de bestreden beslissing, daar verwerende partij het relaas van verzoeker duidelijk onvoldoende heeft geanalyseerd en niet op afdoende wijze rekening heeft gehouden met de algemene en persoonlijke situatie van verzoeker.

2.2. Verzoeker voegt de bestreden beslissing toe als stuk aan het verzoekschrift

3. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Krachtens artikel 48/6 § 1 van de Vreemdelingenwet rust op de verzoeker om internationale bescherming de verplichting om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen. De met het onderzoek belaste instanties hebben, krachtens diezelfde bepaling, tot taak om de relevante elementen van het verzoek in samenwerking met de verzoeker te beoordelen. Deze bepaling is de omzetting van de samenwerkingsplicht tussen de asielinstanties en verzoekers om internationale bescherming zoals vastgelegd in artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna “*Kwalificatierichtlijn*”) en artikel 13, lid 1 van de Asielprocedurerichtlijn.

In de zaak *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General* heeft het Hof van Justitie een voor de EU Lidstaten bindende interpretatie gegeven van artikel 4, lid 1 van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming, waarvan de formulering identiek is aan artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn*. Het Hof onderscheidt in de door dit artikel omschreven beoordeling van de feiten en omstandigheden van het verzoek om internationale bescherming twee fasen. De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen, terwijl de tweede fase de beoordeling in rechte van deze gegevens betreft, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden van de *Kwalificatierichtlijn* voor de toekenning van internationale bescherming. Volgens artikel 4, lid 1, van die richtlijn dient normalerwijs de verzoekers alle elementen tot staving van hun verzoek in te dienen, wat volgens het Hof niet wegneemt dat de betrokken lidstaat voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoekers dient samen te werken. Daaruit volgt dat deze op de lidstaat rustende samenwerkingsplicht dus inhoudt dat, “*indien de door de verzoeker om internationale bescherming aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, de betrokken lidstaat in deze fase van de procedure actief met de verzoeker moet samenwerken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Bovendien heeft een lidstaat mogelijkerwijze gemakkelijker toegang tot bepaalde soorten documenten dan de verzoeker*” (HvJ, C-277/11, *M.M. tegen Minister for Justice, Equality and Law Reform, Ireland, Attorney General*, arrest van 22 november 2012, punt 66).

De samenwerkingsplicht zoals neergelegd in artikel 4, lid 1 van de *Kwalificatierichtlijn* heeft dus alleen betrekking op de eerste fase, *i.e.* de vaststelling van de feiten en omstandigheden die als bewijselementen tot staving van het asielverzoek kunnen dienen. De tweede fase van de beoordeling van de feiten en omstandigheden, met name het onderzoek van de gegrondheid van het verzoek om internationale bescherming en de juridische kwalificatie van de in de eerste fase vastgestelde feiten en bewijselementen in het licht van de beschermingsgronden in artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, behoort tot de exclusieve bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties.

De samenwerkingsplicht heeft dus geen betrekking op deze tweede fase van de beoordeling van feiten en omstandigheden (HvJ, *MM*, punten 63-65, 67-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele basis en hierbij moet rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een verzoek om internationale bescherming ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet dan evenwel gaan over die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Tenslotte bepaalt artikel 48/6 § 4 van de Vreemdelingenwet dat wanneer de verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3, 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet

4.1. De Raad stelt vast dat het verzoek om internationale bescherming betrekking heeft op bedreigingen door een niet-statelijke actor, *in casu* leden van de Mara Barrio 18 in El Salvador en dat niet betwist wordt dat bendes in El Salvador een actor van vervolging zijn in de zin van artikel 48/5 § 1 van de Vreemdelingenwet.

Verzoekers vluchtmotieven kunnen samengevat als volgt. Verzoeker woonde samen met zijn ouders, zijn dochter, drie dochters van zijn zus en zijn broer in de colonia Zacamil in San Salvador. Begin september 2018 zag verzoeker vanuit zijn woning twee soldaten die drie bendeleden achtervolgden. Hij sloot onmiddellijk de voordeur om zijn huisgenoten te beschermen. Twee bendeleden werden gevat, terwijl een derde bendelid kon ontsnappen dankzij de hulp van zijn buurman A.. De twee bendeleden werden kort daarna vrijgelaten en daarna werd verzoeker lastiggevallen door het ontsnapte bendelid omdat hij geen hulp had geboden en daardoor verdacht werd van samenwerking met de rivaliserende bende MS 13. Verzoeker hoorde hoe het ontsnapte bendelid en andere bendeleden plannen smeedden om verzoeker uit zijn huis te halen en tussen oktober en het moment van zijn vertrek op 23 december 2018 kwamen de bendeleden verschillende keren per week 's avonds op de deur kloppen en trachten zij via het dak binnen te komen. Verzoeker ging niet naar de politie omdat hij schrik had voor represailles en ging enkel nog overdag buiten. Na zijn vertrek uit El Salvador kwamen bendeleden nog vragen naar hem.

In de bestreden beslissing wordt gesteld dat in het geval van verzoeker er geen sprake is van een link met het criterium politieke overtuiging. Verzoeker toont volgens verwerende partij geen verband aan tussen zijn problemen met de mara's en een toegeschreven politieke overtuiging noch een link met het behoren tot een bepaalde sociale groep en zij stelt vast dat de ingeroepen feiten gemeenrechtelijk van aard zijn en buiten het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag vallen. Verwerende partij komt tot deze conclusie op basis van de volgende landeninformatie: *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019. Verzoeker beroept zich op dezelfde bronnen om te betogen dat de door hem ingeroepen vervolging in hoofdorde verband houdt met zijn politieke overtuiging en in ondergeschikte orde met het behoren tot een bepaalde sociale groep, met name de groep van personen die in het verleden geweigerd hebben hulp te bieden aan een bendelid.

De Raad stelt vast dat verzoeker een origineel paspoort, identiteitskaart en geboorteakte voorlegt. De Raad acht zijn Salvadoraanse nationaliteit genoegzaam bewezen. Verzoeker legt verder nog een sociale zekerheidskaart, een arbeidskaart en een fiscale identiteitskaart en attesten met betrekking tot zijn werk neer. De Raad stelt vast dat deze documenten zijn sociale zekerheid en werkgelegenheid betreffen, maar verder geen betrekking hebben op verzoekers vluchtmotieven.

4.2. Na grondige analyse van het administratief dossier, verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS, het verzoekschrift en de opmerkingen van partijen ter terechtzitting, komt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tot de vaststelling dat volgende elementen in verzoekers relaas en de verklaringen van zijn nicht, die ten tijde van de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten in het huis van verzoeker woonde, de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen feiten ondermijnen.

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat hij nooit rechtstreeks geconfronteerd met het bendelid (notities, p. 14). Volgens zijn verklaringen zou het bendelid dat had kunnen ontsnappen hem ervan beschuldigd hebben dat hij zijn deur had dichtgedaan en dat hij met MS 13 samenwerkte (notities verzoeker, p. 8). De beschuldiging dat hij met MS 13 zou samenwerken zou hij gehoord hebben vanuit zijn raam toen het bendelid vlakbij zijn huis stond, maar verder heeft hij nooit gesproken met het bendelid of heeft het bendelid nooit rechtstreeks bedreigingen geuit tegen verzoeker. Ook het bendelid zelf zou verzoeker niet de deur van zijn woning hebben zien sluiten, maar zou hiervan op de hoogte zijn gebracht door C, die in zijn straat woonde (notities, p. 14). De Raad stelt vast dat verzoekers verklaringen over de problemen met het bendelid gebaseerd zijn op een vermoeden van verzoeker dat het bendelid hem zou verdenken van samenwerking met een rivaliserende bende.

Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diens nicht, die ook een verzoek om internationale bescherming indiende, en in die periode bij verzoeker woonde, kan de Raad verzoeker niet bijtreden dat deze tegenstrijdigheden voldoende verklaard werden door de betrokkenen. Uit de notities van het persoonlijk gehoor van verzoekers nicht blijkt dat zij eerst stelt dat de mareros nooit kwamen aankloppen of aanbellen (notities nicht, p. 10). Nadat zij geconfronteerd werd met verzoekers verklaringen over het voortdurend aankloppen en aanbellen van de mara's, stelt zij haar verklaring bij en stelt *"klopt dat er eens zijn langsgeweest en kwamen kloppen. Zij wilden oom meenemen"* (notities nicht, p. 11). Gewezen op de wijziging in haar verklaringen stelt verzoekers nicht dat *"omdat ik sliep, ik sliep bij het raam bij mij thuis, en ik sliep, en dus voorzover ik weet, is er niets gebeurd"* (idem) en gevraagd of het klopt dat ze nooit gehoord heeft toen er werd geklopt op de deur *"neen, ik sliep en heb er niets van gehoord"* (idem). De Raad kan niet anders dan vaststellen dat de nicht van verzoeker eerst stelde dat de benedeleden nooit aanklopten om vervolgens te stellen dat ze wel aanklopten, maar dat ze het geklop niet hoorde omdat zij sliep. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker in de vragenlijst CGVS verklaart dat de benedeleden in het totaal tien tot twaalf keer kwamen kloppen op de deur, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud eerst verklaart dat ze dagelijks op zijn deur kwamen kloppen vanaf oktober tot 23 december (notities, p. 15) om even later, na geconfronteerd te zijn met zijn verklaringen in de vragenlijst te zeggen dat hij een schatting maakte en zijn verklaringen bij te stellen tot *"gebeurde niet dagelijks om de twee tot drie dagen"* (notitie verzoeker, p. 16). De tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van verzoeker en diens nicht die gedurende de periode tussen september 2018 en het ogenblik van verzoekers vertrek uit El Salvador in het huis van verzoeker woonde, ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de bedreigingen die hij zou hebben ondergaan. Voor zover het verzoekschrift verwijst naar de verklaringen die door verzoekers nicht zijn gegeven, stelt de Raad vast dat verzoeker hiermee de vastgestelde tegenstrijdigheid niet herstelt en dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen over de ernst van de door hem ondergane bedreigingen hierdoor ondermijnd wordt.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart dat de benedeleden frequent op de deur kwamen kloppen en via het dak zijn woning trachtten binnen te dringen, maar dat zij geen doortastender middelen gebruikten om verzoeker uit het huis te halen. Verzoeker verklaart weliswaar dat hij het bendelid hoorde zeggen aan zijn buurman dat hij door het raam zou schieten indien hij verzoeker niet uit het huis zou krijgen en dat zijn buurman hem zei dat hij dit niet mocht doen omdat er ook een kind sliep, maar anderzijds verklaart hij ook dat hij zelf dat hij na het incident in de woning bleef wonen en ook overdag met zijn moeder naar buiten ging om *"alle dingen voor de reis te regelen"* (notities, p. 16). Het feit dat verzoeker zich nog verder op straat begaf in de wijk in die periode, terwijl hij volgens zijn verklaringen regelmatig werd belaagd door de benedeleden, is moeilijk te verzoenen met verzoekers verklaring dat hij voor zijn leven vreesde omwille van de benedeleden.

Verder stelt de Raad vast dat mochten de benedeleden verzoeker werkelijk gevisieerd hebben als iemand die met de rivaliserende bende MS 13 samenwerkte in een wijk waar zijn burens volgens zijn verklaringen *“akkoord gingen met de benedeleden”* (notities, p. 9) zou kunnen verwacht worden dat zij zwaardere maatregelen zouden genomen hebben om verzoeker te vatten, dan het samenscholen voor zijn huis, aankloppen aan de deur en via het dak proberen binnen te komen. De Raad stelt vast dat verzoekers verklaring dat zij uit respect voor de eigenares van het huis niets anders hebben gedaan een loutere veronderstelling is van verzoeker (*“misschien uit respect voor haar niets meer gedaan”*, notities, p. 16) die, gezien de reputatie en het gewelddadige karakter van de bendes in El Salvador, geenszins kan overtuigen, noch verklaren waarom de benedeleden, indien zij hem er werkelijk van verdachten samen te werken met een rivaliserende bende, geen intensievere pogingen ondernamen om verzoeker te vatten. Verder stelt de Raad vast dat in de periode tussen september en december 2018 zijn familieleden hun normale leven konden voortzetten. Zo gingen zijn nichten nog naar school en ging zijn vader nog werken, zodat hieruit minstens blijkt dat de benedeleden het niet nodig achten verzoeker via zijn familieleden te treffen.

Ook zijn familie werd volgens zijn verklaringen niet specifiek gevisieerd nadat hij uit El Salvador was vertrokken. Zo verklaart verzoeker tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS op 27 september 2019 dat een week na zijn vertrek weliswaar de burens naar hem hebben gevraagd, maar anderzijds antwoordt hij, gevraagd of zijn familieleden geen concrete problemen hebben gehad sinds vertrek *“Neen, neen zij hebben geen problemen meer gehad, momenteel alles rustig”* (notities, p. 7). Verder blijkt zijn moeder en dochter nog steeds in hetzelfde huis te wonen. Hoewel verzoeker op de zitting van de Raad verklaart dat hij bang is voor represailles tegen zijn dochter en dat ze nog steeds naar hem komen vragen, stelt de Raad vast dat hij verder geen gewag maakt van enige represailles die zouden hebben plaatsgevonden sinds zijn vertrek in september 2018.

Verder stelt de Raad vast dat volgens zijn verklaringen, verzoeker 16 jaar in een hoger gelegen straat van de wijk woonde waar niemand de mara's steunde, maar dat hij daarna moest verhuizen naar een lager gelegen straat en dat dan zijn leven veel ingewikkelder is geworden omdat hij niet wist dat in deze lager gelegen straat ze allemaal met de mara's meewerkten (notities, p. 12). Dat verzoeker reeds 16 jaar in de wijk woonde en verklaart niet geweten te hebben dat de straat waarnaar hij verhuisde bewoond werd door mensen die de mara's steunden, lijkt weinig geloofwaardig in de context van El Salvador. Hoe dan ook verklaart hij dat hij voordien nooit problemen heeft gehad met de mara's in de wijk waar hij voordien woonde en kan nergens uit blijken dat hij onmogelijk zich in deze wijk of in een andere wijk zou kunnen vestigen.

De geloofwaardigheid en ernst van de problemen van verzoeker met de benedeleden wordt verder aangetast door het feit dat hij drie maanden wachtte om El Salvador te verlaten. Dat hij om economische redenen niet eerder uit El Salvador kon vertrekken, zoals verzoeker verklaart tijdens het persoonlijk onderhoud en herhaalt in het verzoekschrift, kan weliswaar verklaren waarom hij niet eerder een vliegtuigticket kon kopen, maar niet waarom hij niet eerder een andere verblijfplaats zocht, nu hij voortdurend thuis zou zijn belaagd door de bendes. Verzoeker stelt in het verzoekschrift dat hij twee nachten bij zijn tante verbleef maar er niet kon blijven omdat zij voor haar leven vreesde door zijn aanwezigheid, maar dit is een loutere bewering en volstaat geenszins niet om de pertinente vaststelling in de bestreden beslissing dat hij verschillende andere familieleden heeft in andere regio's van El Salvador en nergens aanhaalt dat hij via andere familieleden heeft getracht om zijn lokale problemen te vermijden, te weerleggen.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden en ongerijmdheden in verzoekers relaas stelt de Raad vast dat verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van zijn beweerde problemen met de benedeleden in de colonia Zacamil, municipio Mejicanos. Het betoog dat verzoeker in hoofdorde een toegeschreven politieke overtuiging heeft en in ondergeschikte orde deel uitmaakt van een specifieke sociale groep van personen die geweigerd hebben samen te werken met benedeleden op grond van de risicoprofielen geïdentificeerd in *“UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from El Salvador”* van maart 2016 en COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 15 juli 2019, kan dan ook niet dienstig worden aangevoerd.

De door verzoeker neergelegde documenten zijn niet van aard om de bovenstaande beoordeling door de Raad om te buigen. De bestreden beslissing stelt hierover op goede gronden het volgende: *“De door u neergelegde documenten vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen. De documenten bevestigen uw identiteit, uw nationaliteit, het feit dat u belastingen betaalde en in 2017 werkte voor de firma Siman, elementen die hier niet ter discussie staan”*. De Raad stelt vast dat deze motieven, die pertinent zijn en steun vinden in het administratief dossier, niet betwist worden door verzoeker en maakt deze tot de zijne.

Verder stelt de bestreden beslissing op goede gronden met betrekking tot het reëel risico op ernstige schade omwille van het verblijf van verzoeker in het buitenland het volgende:

“Daarnaast dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de **COI Focus El Salvador: Retour au pays des ressortissants van 9 januari 2020** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_des_ressortissants_20200109.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders **kan** leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de **COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 15 juli 2019** (beschikbaar op https://www.cgra.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20190715.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.” De Raad stelt vast dat verzoeker deze motieven van de bestreden beslissing die pertinent zijn niet betwist en neemt deze motieven over.

Het geheel van verzoekers individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, stelt de Raad vast dat hij ook geen gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade in zin van artikel 48/3 of 48/4 § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk maakt omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en (gedwongen) moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de landeninformatie die door partijen ter beschikking werd gesteld, wordt niet betwist dat het bende-gerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

Uit de beschikbare landeninformatie blijkt evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* (UNHCR Guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel (zie COI Focus, p. 11-19; UNHCR Guidelines, p. 28 e.v.). Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt dan ook voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtigde executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus Situation Sécuritaire, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviseerd; noch blijkt dat het type wapens dat gebruikt wordt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendege geweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet waarbij het aan verzoekers is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren.

In deze optiek, moeten de verzoeken om internationale bescherming van jonge vrouwen, minderjarigen, jongeren en kwetsbare personen met verhoogde aandacht worden onderzocht. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat *in casu* geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet werd aannemelijk gemaakt.

Verzoekers betoog, op basis van dezelfde bronnen als diegene waarop verwerende partij zich baseert, dat de classificering van het geweld in El Salvador allerminst eenduidig is en dat er meerdere bronnen zijn die gewag maken van een gewapend conflict dat aanleiding geeft tot willekeurig geweld kan niet tot een andere conclusie leiden, nu deze bronnen weliswaar wijzen op het hoge moordcijfer in El Salvador, maar geen afbreuk doen aan bovenstaande vaststelling dat het geweld in El Salvador in wezen doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het niet vermelden van deze elementen in de bestreden beslissing deze gebrekkig en lacunair maken, kan derhalve niet worden bijgetreden.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing en is er dan ook geen noodzaak om na te gaan of er voor verzoekers persoonlijke omstandigheden voorhanden zijn die het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over verzoekers land van herkomst en op alle dienstige stukken. Dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Wat betreft de door verzoeker aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, herinnert de Raad er aan dat dit beginsel enkel dan geschonden is wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. Na grondig onderzoek van de motieven van de bestreden beslissing en het rechtsplegingsdossier stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal op pertinente gronden tot het besluit is gekomen dat verzoeker niet in aanmerking komt voor internationale bescherming. De Raad stelt geen schending van het redelijkheidsbeginsel vast.

6. Met betrekking tot de door verzoeker ingeroepen schending van de formele, uitdrukkelijke motiveringsplicht merkt de Raad het volgende op. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkenen een zodanig inzicht in de motieven van de beslissingen te verschaffen, dat zij in staat zijn te weten of het zin heeft zich tegen die beslissingen te verweren met de middelen die het recht hen verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze. Het begrip "*afdoende*" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor de ingeroepen schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. *In casu* dient te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing zowel in rechte als in feite gemotiveerd is. Uit het betoog van de verzoeker blijkt dat hij de motieven van deze beslissing kent en begrijpt. Hij is er immers in geslaagd middelen aan te wenden die de deugdelijkheid van de opgegeven motieven betreffen. Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is dus bereikt. Een schending van de formele motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de verwerende partij. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien november tweeduizend twintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET